

НЕЙМОВІРНІ ІСТОРІЇ І ЛЮДСЬКІ ДОЛІ

ЧИТАНКА

ДЛЯ ВСІХ

№2 (2)
Ціна договірна

● РЕЗОНАНС

Маніяк Онопрієнко ще до арешту зізнався в убивстві на сповіді нинішньому митрополиту УПЦ Павлу

Фото із сайту unian.ua.

І хоч душа нелюда вже сім років як горить у пеклі, про нього будуть згадувати ще не один десяток літ...

Але той не видав його правоохоронцям, і «Поліський упир» продовжив чинити душогубство

Настоятель Свято-Успенської Києво-Печерської лаври митрополит УПЦ (РПЦ в Україні) Павло зробив резонансне зізнання. Церковний діяч давав інтерв'ю дружині олігарха-українофоба Віктора Медведчука та кумі російського президента Володимира Путіна Оксані Марченко, в якому заявив: свого часу на сповідь до нього прийшов Анатолій Онопрієнко (кривавий маніяк, який в кінці 1980-х — середині 1990-х відправив на той світ 52 людини)

Фото із сайту rbc.ua.

Священник відпустив убивці гріхи, але у причасті відмовив.

Закінчення на с. 3, 7 >>

● ДО СЛІЗ

«Я просив пересадити свої легені дружині, щоб вона жила...»

Вся Україна вражена трагедією лікаря-акушера із Вінниці Дмитра Боцюри, який під час пандемії втратив кохану жінку — Тетяну Боцюру (обоє на фото)

с. 6 >>

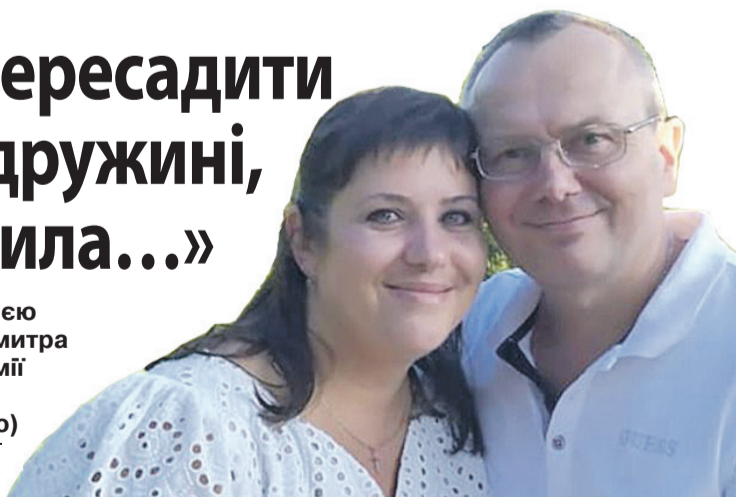

Фото із сайту 33kanal.com.

«До ворожок піду, Івасю, бо причарувала вона тебе...»

с. 2, 11 >>

Фото із сайту ukr.media.

● ОСОБЛИВИЙ ВИПАДОК

Покликав кохану заміж і... застрелив

Дмитро купив обручки, а через тиждень навів на Тетяну рушницю і вбив її. Замість весілля — похорон. Вона дуже хотіла біле плаття. У ньому її й поклали в труну

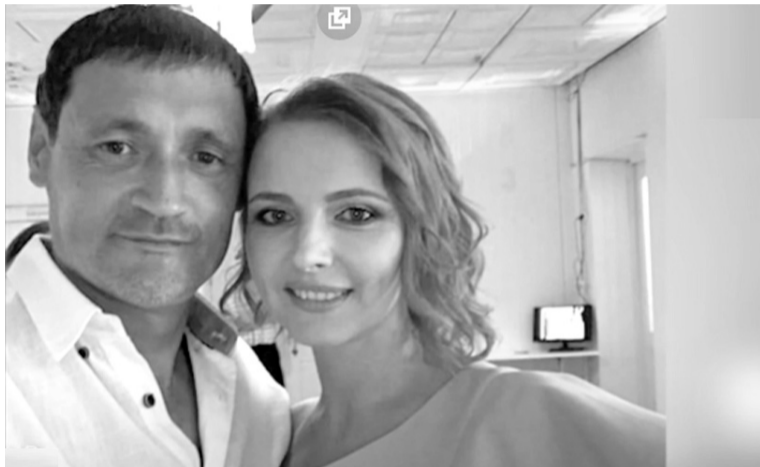

Фото з програми «Говорить Україна».

Кажуть, що у Дмитра і Тетяни були гарні взаємини. Ніхто з близьких ніколи не чув сварки чи конфлікту між ними.

Тетяна МЕЛЬНИК

Вбивство сталося цьогоріч у січні в одній із багатопверхівок Дніпра. Молоду жінку застрелив чоловік, з яким вона прожила 9 літ у громадянському шлюбі. Моторошну криваву трагедію бачили двоє неповнолітніх синів Тетяни. У цей момент у них вдома також був кум стрільця. Йому Дмитро показував нову рушницю і ненароком поцілував жінці в живіт. Почувши крик дітей, до квартири збіглися налякані сусіди. Кімната, де лежала Тетяна, була повністю залита кров'ю. Чоловік сидів над коханою і запевняв, що вистрелив ненароком.

Поліція порушила справу за навмисне вбивство. Дмитрові загрожує 15 років тюрми. Хоч рідні й близькі переконані, що страшна трагедія — фатальна випадковість і він — не винен.

Пара в лютому планувала поїхати, а в березні відгуляти весілля і повінчатися.

«Дмитро дуже кохав Таню! Планував одружитися! Ми з ним разом обирали обручки. Він аж світився від щастя! Так, він винен в необережності, але в нього не було умислу вбивати!» — запевняв товариш Дмитра Олександр.

Тетяна мала трьох синів від попереднього шлюбу. Старший

“Кімната, де лежала Тетяна, була повністю залита кров'ю.

жив із рідним батьком, а менші (11- та 13-літній) — з мамою.

«Коли в їхню сім'ю прийшов Діма, діти його одразу прийняли, як рідного. І він їх теж полюбив», — розповів друг сім'ї.

Сусіди кажуть, що в Дмитра і Тетяни були гарні взаємини. Ніхто з близьких ніколи не чув сварки чи конфлікту між ними.

Закінчення на с. 10

● НА ПОВОРОТАХ ДОЛІ

Фото із сайту foodfon.ru.

«У вдови одне багатство — її дитина».

«До ворожок піду, Івасю, бо причарувала вона тебе...»

...Закохані ховалися від недобрих очей і пересудів за селом біля старої яблуні. Його сім'я не любила молодої вдовиці, яка залишилася з маленькою донею. А він любив їх обох. Ангелінку, ангелика з синіми очима і волоссям кольору стиглої пшениці. І її маму Віру

Ольга ЧОРНА

— З ійдешся із вдовою — прокляну, — недобре мовила Іванова мати.

— Не беріть гріха на душу.

— До ворожок піду, аби відробили. Причарувала вона тебе, Івасю.

— Хто вам таке сказав?

— Усе село говорить.

— Ще такий не народився, аби про нього не говорили.

— Недарма казали, що Вірчина баба відьмувала. Може, через те й сиротою, а потім удовою Вірка стала.

— Та в нас через кожну хату відьма жила чи живе, якщо вірити пліткам.

— То не плітки. До покійної Федори всі ходили, якщо худобина заслабне.

— Хіба зле, що вона тваринам помагала?

— Ой, різного наслухалася про їхній рід.

— А про наш що кажуть?

— Не жартуй, сину. Хай іде вдо-

“Недарма казали, що Вірчина баба відьмувала.

ва на чужі руки. А за тебе найкраща дівка заміж піде. Бо ми і не бідні, і вродою тебе не обділено. У вдови ж одне багатство — її дитина.

— Мамо, я жити без Віри не можу.

— То не живи...

Закінчення на с. 11

«Кривавому Бацькі» не дають старіти «нічні метелики»

Білоруському правителю, 66-річному Олександрові Лукашенку, який керує країною з 1994-го і знову проголосив себе «президентом», підбирають молоденьких «подруг» — у модельних школах і на конкурсах краси, зокрема «Міс Білорусь»

«Нічні метелики оточують наш згасаючий ліхтар протягом усієї його диктаторської кар'єри», — заявляють журналісти опозиційного проекту NEXTA. За словами розслідувачів, «процес набору секс-рабін» Лукашенка поставлено на конвеєр...

Також «кривавий Бацька» мав стосунки з переможницею конкурсу

краси «Міс Білорусь-2018» Марією Василевич. Диктатор обнімався з нею на публіці, разом відвідували масові заходи, а на новорічному балу для молоді у мінському Палаці Незалежності Лукашенко станцював із Василевич вальс (на фото)... Марія увійшла до топ-п'ятірки на конкурсі краси «Міс світу» і в 22 роки стала наймолодшим депутатом у парламенті Білорусі.

До речі, офіційно в Олександра Лукашенка є троє синів: двоє — від першої дружини, і третій, нині 17-літній Микола, — позашлюбний.

Фото Nicolai PETROV/TASS.

● РЕЗОНАНС

Маніяк Онопрієнко ще до арешту зізнався в убивстві на сповіді нинішньому митрополиту УПЦ Павлу

Продовження. Початок на с. 1

Сергій ХОМІНСЬКИЙ

«Він прийшов до мене на сповідь до церкви в Нововолинську (очевидно, мається на увазі приміське село Низкиничі, де отець Павло деякий час був настоятелем Успенського храму. — Ред.) і каже: «Я вбив». Я кажу: «Ну, усвідомлюй». Він: «Заявляй на мене, йди в міліцію». Я кажу: «Я не дільничний, щоб заявляти на вас. Моя мета — привести вас до покаяння. Не робіть більше нікому зла. Якщо ви ще колись піднімете на когось руку, вас упіймають без мене», — зізнався митрополит Павло.

Вислухавши бузувіра і відпустивши йому гріхи, отець все ж відмовив Онопрієнку в причасті.

Відомо, що таємниця сповіді — непорушна, священник не має права оприлюднювати сказане вірянином під час покаяння. Хоча в конкретному випадку сприймати це вкрай тяжко. Можна уявити емоції людей, які тоді втратили своїх рідних, а тепер дізналися: нині дуже впливовий (і не менш скандальний) церковний діяч фактично «тримав у руках» нелюда, якого тоді, збиваючись із ніг, шукала буквально вся правоохоронна система України...

Принаймні у митрополита Павла хочеться запитати: «Навіщо Ви згадуєте про це і ятрите душу зараз, якщо промовчали тоді?!»

Нагадаємо, що намісник Свято-Успенської Києво-Печерської лаври протягом десятиліть

Фото із сайту zhzh.info.

У митрополита Павла хочеться запитати: «Навіщо Ви згадуєте про це і ятрите душу зараз, якщо промовчали тоді?!»

Можна уявити емоції людей, які тоді втратили своїх рідних, а тепер дізналися: нині дуже впливовий (і не менш скандальний) церковний діяч фактично «тримав у руках» нелюда, якого тоді, збиваючись із ніг, шукала буквально вся правоохоронна система України...

встиг «прославитися» багатьма іншими вчинками. Він порівнював Януковича з Ісусом Христом і балотувався в депутати від «ригів». Наліво і направо проклинав негідних йому людей. А ще відбирав телефони у журналістів, намагався «трохи посунути» важко хворого (але ж

іще живого!) митрополита Володимира, сварився на в'їзді в лавру з патрульним поліцейським, який посмів зупинити його розкішний «Мерс» (звідтіля й доволі дивно як для поважного архієрея «Паша-Мерседес») за очевидне порушення правил дорожнього руху... Тож зізнав-

ня для «Паломниці» про той епізод з Онопрієнком саме з вуст митрополита Павла (до речі, корінного волинянина, який у миру мав ім'я Петро Дмитрович Лебідь) звучить вкрай специфічно.

Тим часом душа колись відпущеного волинським священником на всі чотири сторони Анатолія Онопрієнка вже понад сім років горить у найстрашніших закутках пекла.

Своїх перших дев'ятох жертв Анатолій Онопрієнко вбив ще за часів СРСР — влітку 1989 року. На той момент йому виповнилося лише 30. Він був молодим і, здавалося, успішним чоловіком.

Хоча з дитинства доля не балувала малого Толіка. Народившись у селі на півночі Житомирщини (звідтіля й одне з прізвиськ маніяка — «Поліський упир»), він однорічним хлопчиком фактично втратив батька (той пішов із сім'ї до іншої жінки). А коли мав три роки — померла мама.

Зрештою він потрапив у дитячий будинок. Згодом вступив у Малинський лісотехнічний технікум, проте був відрахований звідти й призваний на строкову військову службу. Після «дембеля» — морехідне училище й престижна служба на флоті — з подорожами світом і нічогенькими як для «радянської людини» заробітками.

Після флоту стрімко починає успішну кар'єру пожежника. Інакше й бути не могло, адже в кишені лежав «всесильний» на ті часи квиток члена КПРС. Поруч — дружина, підростає маленький син, сім'я має хороші статки.

Здавалося б, колишньому вихованцю дитбудинку радіти з такої прихильності долі й щиро цим тішитися. Проте він обирає інший шлях — забирати життя у людей. Розпочинається його моторошна «кар'єра» одного з найжорстокіших серійних убивць...

Закінчення на с. 7

Він сказав: «Je t'aime» – і вона відповіла: «Так!»

Українська тенісистка, п'ята ракетка світу 26-річна Еліна Світоліна погодилася вийти заміж за 34-літнього французького тенісиста карибського походження Гаеля Монфіса (обоє на світліні), який займає 14-ту сходинку в рейтингу ATP

Про це Світоліна повідомила в твіттер, опублікувавши фото з обручкою.

«Так! До початку нашої вічності», – написала Світоліна, додавши тег #Липень2021, судячи з усього, натякаючи на дату весілля. Хоча ще в лютому цього року пара, яка почала зустрічатися у січні 2019-го, заявила, що бере паузу у стосунках.

«Бог бачить, я тримав це в секреті. Тепер можна. Це офіційна сторінка Еліни в інстаграмі. Щастя тобі, дівчинко. Вам обом – щастя!» – написав у фейсбуці тенісний меценат і екс-спонсор Світоліної Юрій Сапронов.

Фото з Instagram-сторінки Еліни Світоліної.

● КОЛЕСО ІСТОРІЇ

«Фрау Абажур» виготовляла сувеніри... з людської шкіри

Навіть сам комендант концтабору Бухенвальд Карл Кох не вселяв такого страху, як його дружина Ільза

Марина ЛУГОВА

НІХТО НЕ ДУМАВ, ЩО ЗІ СКРОМНОЇ ДІВЧИНИ ВИЙДЕ СПРАВЖНІЙ МОНСТР

У звичайній німецькій родині в місті Дрездені в 1906 році народилася прекрасна дочка. Батьки поклали великі надії на майбутнє своєї дитини. Юна Ільза добре вчилася. Після закінчення школи вона влаштувалася працювати в бібліотеку. Була тихою, спокійною і начитаною. Тоді ще ніхто не міг подумати, що зі скромної дівчинки, яка проводила багато часу серед книжкових стелажів, вийде справжній монстр.

Переломний момент у житті Ільзи настав із приходом до влади Адольфа Гітлера в 1932 році. Саме тоді вона, поки що життєрадісна і скромна, вступила в націонал-соціалістичну партію, на чолі якої стояв фюрер. Лідер руху сподобався дівчині, та і його політична програма здавалася їй грамотною й обґрунтованою. Вона занурилася в партійну роботу. У 1936-му її професійна діяльність також зазнала істотних коригувань: тепер Ільза працювала секретарем концентраційного табору Заксенхаузен.

Після вступу в НСДАП і успішного працевлаштування Ільза познайомилася із членом партії Карлом Ко-

Ільза та Карл Кохи: подружжя садистів-збоченців.

хом, вийшла за нього заміж. Раніше чоловік промишляв крадіжками і шахрайством, а тепер, завдяки партійним знайомствам, просунувся кар'єрними та соціальними сходами і став комендантом Заксенхаузена. Незабаром Карла перевели в новий, зовсім недавно організований табір Бухенвальд, і вірна дружина пішла за ним.

КРАЩЕ БУЛО ЗГОРИТИ В ПЕЧІ, НІЖ ЗУСТРИТИСЯ З НЕЮ

На новому місці роботи подружжя Кохів отримало необмежену владу над ув'язненими. Особливою садистською жорстокістю відзначилася Ільза, яку чоловік-комендант призначив на посаду старшого нагляда-

ча серед охоронців жіночої статі. Варто зазначити, що в інтимному плані Ільзі не дуже-то пощастило з чоловіком: виявилось, що у Карла були гомосексуальні нахили, і дру-

жина його не приваблювала.

Комендант захопився ув'язненими чоловіками, які не мали можливості ухилитися від брудних домагань Коха.

В Ільзі ж з'явилися ще більш жорстокі розваги. Вона придумувала пекельні знущання над в'язнями табо-

ру: відправляла їх мити до-ріжки за допомогою зубної щітки, а потім нещадно била батоном тих, хто не вкладався у відведений термін. Як неважко здогадатися, впора-

ту з мерзеними наказами Ільзи не міг ніхто, тому удари батоном діставалися кожному.

Також садистка вибирала найпривабливіших в'язнів для любовних утіх: вона буквально гвалтувала чоловіків, змушувала їх підкорятися будь-яким її наказам. Ільза

була в захваті від можливості принижувати, заподіювати біль, ображати і при цьому відчувати себе безкарною. В'язні, які дивом врятувалися, згадували, що Бухенвальдська Відьма любила інспектувати табір верхи на білому коні, прямо з сідла «пригощаючи» беззахисних людей улюбленою нагайкою.

Подружжя Кохів поплатилося за свої звірства ще задовго до розгрому армії Гітлера. У 1942 році комендант Бухенвальда був звинувачений у хабарництві, привласненні казенного майна і вбивстві доктора Вальтера Кремера, який лікував Коха від сифілісу і міг комусь про це проговоритися. У зв'язку з такими звинуваченнями Карл був заарештований і незабаром розстріляний. Його дружину також взяли під варту, проте скоро зняли з неї всі звинувачення й відпустили.

Заслужене покарання знайшло вбивцю-збоченку лише після закінчення Другої світової війни. Особливим звірством, у якому підозрювали фрау Кох, було виготовлення різних предметів побуту, наприклад, абажурів для освітлювальних приладів, із людської шкіри та кісток. Саме тому за Ільзою закріпилося прізвисько Фрау Абажур. Казали, найбільшою цінністю для дияволки була шкіра циган і радянських полонених з татуваннями на спині та грудях.

Однак слідчим так і не вдалося відшукати речові докази, тому Бухенвальдську Відьму не було засуджено до смертної кари. 15 січня 1951-го західнонімецький суд виніс вирок у справі Ільзи Кох, згідно з яким вона провела в ув'язненні близько двадцяти років, після чого повісилася у своїй камері. На той час їй було за шістьдесят.

Однак слідчим так і не вдалося відшукати речові докази, тому Бухенвальдську Відьму не було засуджено до смертної кари. 15 січня 1951-го західнонімецький суд виніс вирок у справі Ільзи Кох, згідно з яким вона провела в ув'язненні близько двадцяти років, після чого повісилася у своїй камері. На той час їй було за шістьдесят.

Однак слідчим так і не вдалося відшукати речові докази, тому Бухенвальдську Відьму не було засуджено до смертної кари. 15 січня 1951-го західнонімецький суд виніс вирок у справі Ільзи Кох, згідно з яким вона провела в ув'язненні близько двадцяти років, після чого повісилася у своїй камері. На той час їй було за шістьдесят.

Про звірства Дияволиці з Бухенвальда було знято фільм «Ільза-вовчиця СС» (1975 р.)

Садистка вибирала найпривабливіших в'язнів для любовних утіх: вона буквально гвалтувала чоловіків, змушувала їх підкорятися будь-яким її наказам.

Одружився із... секс-лялькою

Бодибілдер із Казахстану Юрій Толочко узаконив стосунки із силіконовою подругою (на фото)

На церемонії одруження спортсмена-силіконової і секс-ляльки були присутні десятки гостей.

«Я люблю, коли мене катують, можу терпіти багато болю, а також домінувати. Марго може те, на що інші люди не здатні», — розповів Толочко про стосунки із силіконовою подругою.

Своїм життям із Марго Юрій активно ділиться в Instagram, де створив і сторінку для коханої. Чоловік зазначає, що ставиться до неї як до справжньої жінки і до одруження ходив із нею на побачення.

ЗМІ повідомляють, що союз Юрія Толочка з секс-лялькою Марго — цілком законний, адже для проведення весілля в Казахстані потрібно, щоб сторони були чоловіком і жінкою та старші 18 років.

Що тут скажеш — кожен сходиться з розуму по-своєму.

● ЗНАЙ НАШИХ!

14-річний Антон рахує швидше за калькулятор!

Козятинський вундеркінд заввиграшки позмагається з технікою

Дев'ятикласник із Вінниччини вражає феноменальними математичними здібностями. Антон Васалатій обчислює подумки не лише десятки, а й сотні, тисячі і навіть мільйони! Причому робить це швидше за калькулятор. Він уже встановив два рекорди України. А нещодавно навіть увійшов до національної збірної з усного математичного рахунку

Фото із сайту kazatin.com.

Щоб розвинути швидкість мислення, хлопець грає в шахи та складає кубик Рубіка за 18 секунд.

Ольга ВЕКЕРИК

Хлопець навчається в 9-му класі Козятинського ЗНВК «Школа-гімназія-дитсадок» імені В. М. Підгорбунського. Увесь вільний час він віддає математиці. Працює у комп'ютерній програмі, яка генерує випадкові математичні приклади. Школяр з легкістю вводить правильні відповіді. Рахує усно швидше за техніку, миттєво додає, віднімає, множить і ділить надскладні числа. Але сам хлопець нічого феноменального у цьому не бачить.

«Я тренувався-тренувався, і з кожним днем результати ставали кращими. Якщо додавати, то тут уже відпрацьований спосіб із десятковими дробами. Я просто уявляю в голові стовпчики, — розповідає Антон. — А якщо множити, то розкладаю для себе на зручні числа і на два чи на три домножую, а потім додаю уже все разом».

Хлопець не припиняє тренуватись і хоче навчитися ще блискавичніше рахувати. Щоб розвинути швидкість мислення, він грає в шахи та складає кубик Рубіка за 18 секунд.

Уже кілька років юнак бере участь у складному математичному конкурсі «Прангліміне». Це онлайн-

тренажер і водночас платформа для проведення змагань з усного математичного рахунку. Створили її в Естонії. Щороку в турнірі бере участь 30 тисяч осіб. Минулоріч

«Чужі люди дорікали, що змушую дитину сидіти над книжками, що я мама-тиран. Важко було пояснити, що це бажання сина.»

саме Антон Васалатій показав найкращий результат у своїй номінації і встановив рекорд України. За 20 хвилин він порахував сотні прикладів і рівнянь, набравши найбільшу кількість можливих балів.

У січні Козятинська міська рада, щоб підтримати талановитого школяра, призначила йому стипендію у розмірі 500 гривень щомісяця протягом II семестру 2020/2021 навчального року.

На початку березня дев'ятикласник знову переміг у фіналі змагань «Прангліміне-2021», встановив іще один рекорд та увійшов до національної збірної з усного математичного рахунку.

«Антон — мій первісток. Я, як і багато мам, не знала, чи правильно виховую його. Тому, коли у 5-літньому віці повела сина на дошкільну підготовку, запитала у досвідченої вчительки, що роблю не так і як розвинути таланти дитини. Вона відповіла чітко: не заважайте, — згадує мама Антона, Аліна Васалатій. — Але я все ж внесла корективи і вирішила: буду підтримувати його та спрямовувати на розвиток здібностей. Знаєте, сина змалечку все цікавило, одночасно міг рахувати, дивитися новини, коментувати, перевести увагу на щось інше. Антон чітко знав, чого хоче, не боявся висловлювати думку. У нього ще тоді була феноменальна швидкість мислення».

Мама пишається успіхами сина, хоч і не вважає його вундеркіндом.

Бо, каже, такі бувають один на мільйони. За її словами, любов до фізики та математики хлопцю передалася від тата. Сама ж пані Аліна — музикантка. Тому тішиться, що Антону однаково добре даються у школі і гуманітарні, і точні науки.

«У щоденнику — всі відмінні оцінки, хоч на виставку неси. Але ми ніколи не бігали за ними, і я ніколи нікого не проситиму поставити кращий бал. Думаю, секрет успіху Антона — у його працелюбності. Розв'язувати ті приклади онлайн — це дуже велика праця, мозок швидко втомлюється. Щороку на плечах сина 12 олімпіад та математичні конкурси. І мені як матері приємно, що нарешті на таких дітей звернули увагу, відзначили їхні успіхи, — розповідає Аліна Васалатій. — Що ж до похвали, то не вважаю її зайвою у вихованні. Радію за кожну перемогу, кажу Антону, що вірила в нього. Бувало, чужі люди дорікали, що змушую дитину сидіти над книжками, що я мама-тиран. Важко було пояснити, що це бажання сина, йому просто все легко дається. Поки я не бачу причин, аби Антона в чомусь гальмувати. Хай розвивається. Хоча інколи й кажуть, що надто правильно його виховала: людяним, порядним, скромним. Я інекше не могла, сина потрібно виховувати справжнім чоловіком».

У майбутньому Антон мріє стати науковцем. Окрім математики, його неабияк цікавить ядерна та астрофізика. Мама дуже хоче дати синові хорошу освіту, хоч розуміє: це буде нелегко. Адже Антона та його молодшу сестричку вона виховує сама. Працює зараз вихователькою у дитячому садочку, і її мізерної зарплатні заледве вистачає на життя. Тож пані Аліна вже подумує про закордонні заробітки.

«Вкладати кошти у репетиторів змоги у мене немає. Минулого року Антон отримав премію за призові місця у конкурсах та олімпіадах, — каже мама. — Купив собі мишку та навушники, оплатив на рік наперед курси з англійської мови. А ще збирає на ноутбук, аби займатись професійно програмуванням. Я сином дуже пишаюсь!»

За матеріалами tsn.ua, 33kanal.com, kozyatyn.com.ua, stb.ua.

Фото із сайту Daily Mail.co.uk.

Курка замінила трьом кошенятам загіблу маму

Чужих дітей не буває

Птиця узяла під своє крило трьох осиротілих кошенят. Їхня мати-кішка потонула в озері недалеко від ферми. Кадри незвичайної турботливості (на фото) опублікував на своїй сторінці в соціальній мережі TikTok іранський солдат і фермер на ім'я Горан Сурчі.

«Почув нявкання з нашого курника і вирішив дізнатися, що там відбувається, оскільки кури могли бути в небезпеці. Коли я зрозумів, що нявкання доноситься з-під курки, то не міг повірити своїм очам і відразу ж увімкнув

камеру», — поділився Сурчі з фоловерами.

Кумедний ролик у TikTok подивилися вже понад 400 тисяч користувачів соцмережі.

Зазначимо, що курка, намагаючись зігріти кошенят, не думає про те, що рятує сиріт і робить добру справу. Нею рухає інстинкт насиджування, подібний за своєю суттю до материнського.

● ДО СЛІЗ

«Я просив пересадити свої легені дружині, щоб вона жила...»

Вся Україна вражена трагедією лікаря-акушера із Вінниці Дмитра Боцюри, який під час пандемії втратив кохану жінку — Тетяну Боцюру. Вона теж була медиком — працювала маніпуляційною медсестрою Вінницького обласного перинатального центру. 43-річна Тетяна буквально згоріла від коронавірусу за кілька днів. Її легені були в такому стані, що лікарі давали лише один відсоток на життя. Однак дива не сталося...

Вікторія МИКИТЮК,
33kanal.com

«Не було жодного дня, коли б я не казав, що кохаю свою дружину...»

«Своєю красою, добротою, ніжністю, турботою вона підкорила моє серце. Ми покохали одне одного і поєднали свої долі, — розповів Дмитро Боцюра в інтерв'ю виданню «33 Канал». — У мене це другий шлюб, у Тані — перший. Народили двох синів — Максима та Юру. Знаєте, не було жодного дня, коли б я не казав, що кохаю свою дружину, ці двадцять літ були наче медовий місяць для кожного з нас. А 5 років тому повінчались, церемонія була дуже зворушливою, попереду стояли наші дітки... Ми жили у повній гармонії,

часті, отримували насолоду від життя. Але жорстока та підступна хвороба все зламала, все знищила...

Від початку епідемії коронавірусу ми обоє з дружиною були на передовій, хоч і наше відділення не було ковідним. Та розуміли, що часто сюди потрапляють необстежені жінки. Деякі пацієнтки, попри негативні тести, були носіями. Від початку пандемії ми прийняли 1500 пологів, і кожна жінка пройшла через Таніні руки, тому що, відповідно до своїх обов'язків, вона набирала кров, вводила ліки. Ми берілись, старались усіма

силами мінімізувати контакти, дотримувались правил безпеки. Навіть коли були певні труднощі, за свої кошти купували собі захис-

помре. І з цим потрібно було жити ще тиждень...

Це так боляче і страшно. Я як лікар розумів, що шансів мало, бо мова йшла

Нерідко ми за свої кошти купували собі захисні маски, рукавиці, миючі засоби. Адже розуміли, що хвороба підступна.

ні маски, рукавиці, миючі засоби. Адже розуміли, що хвороба підступна, ми боялись її, та, на жаль, вона не обминула нас. До лікарні ми звернулись відразу, але недуга протікала блискавично. Фактично на третій день мені сказали, що Таня

про стовідсоткове ураження легень. Мені показували знімки, на яких не було вже живої тканини. Тетяна весь час була у масці під високим потоком кисню, вона могла лише писати. За кілька днів до своєї смерті Танюша написала: «Діма, ти

мене втрачаєш. Роби все можливе та надможливе».

І я робив: шукав, кричав, плакав, підключав усіх, кого міг. Із медикаментами допомагали лікарня, держава, друзі, меценати. Ми спробували все, щоб потім не картати себе, що чогось не встигли чи не змогли. Ми молились щодня за Таню, із дітками ставали на колінця і просили Господа про диво. За час хвороби я бачив Таню лише через віконце. Бачив, як їй важко, як вона бореться, — серце кров'ю обливалось... Лікарі давали лише 1% на життя, але попереджали, що тоді кохана буде інвалідом і повсякчас на дихальному апараті. Ладен був купити цей апарат і бути постійно поряд, аби тільки вона жила... Я за той процент би все віддав... Тож просив пересадити свої легені дружині, щоби врятувати. Хотів везти її до Німеччини, готовий був на все... А день, коли я дізнався, що моєї Танюші більше нема, — найчорніший... Синочки Максим та Юрій після смерті дружини подорослішали за хвилини. У такому віці залишитись без мами — це неймовірно важко, це неймовірний біль. З хлопчиками працюють нині дитячі психологи. Я намагаюсь дати їм те дитинство, але вже без мами воно не таке, яким би мало бути», — розповів Дмитро Боцюра «33-му Каналу».

Після трагедії лікар не зміг далі працювати у рідних колись стінах, де допоміг з'явитися на світ більш ніж 2 тисячам малюків, і пішов з обласної лікарні — тепер він буде акушером-гінекологом у приватному пологовому будинку «Інномед».

Дві доби пролежав закопаний у скляній труні

Чого не зробиш заради популярності в інтернеті

УСША блогер Джиммі Дональдсон, який використовує в соцмережах псевдонім MrBeast, посперечався з друзями і погодився пробути дві доби під землею в скляній труні, яка мала систему вентиляції (на фото). Чоловік також узяв із собою запас продуктів, води та урну, щоб справляти природні потреби.

За станом Джиммі стежили медики. Крім того,

він спілкувався з друзями по рації. Через 30 годин перебування під землею американець поскаржився на нудьгу, клаустрофобію, біль в спині і неприємний запах. Однак, попри це, блогер залишився під землею на 50 годин. За умовами суперечки, якщо він не протримався, друзі мали б ударити його електрошокером.

Американця викопували з-під землі за допомогою трактора. Після звільнення чоловік розплакався.

Відео про це – на сайті volyn.com.ua.

● РЕЗОНАНС

Маніяк Онопрієнко ще до арешту зізнався в убивстві на сповіді нинішньому митрополиту УПЦ Павлу

Закінчення.
Початок на с. 1, 3

Сергій ХОМІНСЬКИЙ

Після тієї «першої серії» із дев'яти вбивств Онопрієнко втікає до Західної Європи, сподіваючись «сховатися» у Німеччині. Кілька разів його депортують до України, проте він щоразу вперто повертається за кордон. Однак навесні 1994-го його остаточно виселяють в охоплену економічною кризою Україну.

А за півтора року починається його друга кривава «серія». З жовтня 1995-го по березень 1996-го бузувір позбавляє життя 43 людини на Житомирщині, Київщині, Львівщині, Дніпропетровщині, Запоріжжі, Одещині та Рівненщині.

Серед жертв була навіть тримісячна дитина, що здається якимось абсолютним безглуздом, адже жодним чином немовля не могло «нашкодити» вбивці старших членів сім'ї.

Найбільше від Анатолія Онопрієнка постраждало село Братковичі на Львівщині. Сюди він навідувався двічі. Першого разу позбавив життя п'ятьох людей, другого — сімох.

Уже коли душогуба схопили, його так і не

Коли «Поліському упиреві» оголосили смертний вирок, люди цю звістку у залі судових засідань зустріли бурхливими оплесками.

наважилися привезти у Братковичі для слідчого експерименту. Правоохоронці боялися, що не зможуть дати раду сев

рові на Львівщині. «Взяли» зарізяку на квартирі у жінки, до якої він незадовго до того «пристав». Вона мала двох дітей, котрих

1999-го. Підсудного визнали винним у всіх

52 убивствах і засудили до розстрілу. Кажуть, що присутні у залі судових засідань зустріли вирок нелюду бурхливими аплодисментами. Натомість сам він лишався незворушним, лише цинічно показав судді непристойний жест у вигляді піднятого вгору середнього пальця руки.

Навіть сам тодішній Президент України Леонід Кучма висловився з цього приводу: мовляв, така сволота точно заслуговує на найвищу міру покарання. Але європейські партнери України на той момент уже на повен голос вимагали від України заборонити смертну кару. Поки тривали різні післясудові процедури, настав 2000-й. Того року в Україні смертну кару остаточно скасували — тож кривавому вбивці розстріл замінили на довічне ув'язнення.

Покарання він відбував у Житомирі. І кілька разів містом ширилися страхотливі чутки: «Онопрієнко втік! Уже встиг убити із десятків людей!» На щастя, то були лише чийсь нерозумні вигадки. Бузувір раптово помер у тюрмі того ж таки Житомира 27 серпня 2013 року.

Першого разу позбавив життя п'ятьох людей, другого — сімох.

лянам, які прагнуть самосуду за 12 загублених душ, адже загиблих від рук нелюда були чиймись рідними, друзями, сусідами...

Схопили Онопрієнка 14 квітня 1996 року в Яво-

душогубець буцімто нестямно любив і купував їм подарунки...

Слідство тривало два з половиною роки. Суд розпочався в листопаді 1998-го в Житомирі. Вирок зачитали 1 квіт-

● ДО РЕЧІ

У Братковичах уже понад 20 років синів не називають Анатоліями

«Для нас то, як чорт, — розповіла gazeta.ua місцева жінка старшого віку на ім'я Ганна. — Така тварюка не мала так легко вмерти. Його треба було за руки-ноги повісити на горіхові. Кожен підходив би з ножиком, обрізав кусок і кидав у нього його ж м'ясом. Або краще дали з'їсти. Най би сам себе зжер».

З нами – цікаво!

VOLYN.COM.UA

НЕЙМОВІРНІ ІСТОРІЇ І ЛЮДСЬКІ ДОЛІ

Читанка
для всіх

передплатні індекси:
97847
(для читачів Волинської області),
60313
(для читачів Рівненської області),
60780
(для читачів інших областей).

Газета

Волинь

передплатні індекси:
30000, 60306, 60305, 86772
(для читачів Волинської області),
97847
(для читачів Рівненської області),
61136 (для читачів інших областей).

Тижневик

Цікава
ГАЗЕТА
на вихідні

передплатні індекси:
60304, 60306, 60392, 86772
(для читачів Волинської області),
60312 (для читачів Рівненської області),
60307 (для читачів інших областей).

Місячник

**ТАК НІХТО
НЕ КОХАВ**

передплатні індекси:
86771, 60305, 60392, 86772
(для читачів Волинської області),
60779
(для читачів інших областей).

● ЦІКАВА ІСТОРІЯ

Собака 9 років чекав на залізничній станції свого господаря, який помер...

Символу вірності і відданості Японії — псові Хатіко — ще за життя поставили пам'ятник

Тут вірний пес з'єднався навіки з людиною, яку так довго чекав...

Микола РИМАР

Собака породи акі-тану Хатіко з'явився на світ 10 листопада 1923 року в японській префектурі Акіта. Фермер, який колись навчався в сільськогосподарській школі при Імператорському університеті (нині — Токійський університет), вирішив подарувати живу іграшку своєму колишньому професору Хідесабуру Уено. Той завжди тримав удома собак, віддаючи перевагу великим. Уено назвав нового чотирилапого вихованця Хаті (японською — Восьмий), тому що це був його восьмий за рахунком пес.

Коли цуценя підростло, воно стало постійно супроводжувати господаря, який щоденно їхав до міста у справах. Тому Хаті йшов із профе-

сором до входу на залізничну станцію Сібуя, а о 3-й годині дня знову приходив туди, щоб зустріти його.

Але одного разу, 21 травня 1925 року, в професора прямо на роботі стався інфаркт. Лікарі не зуміли врятувати його. Додому пан Уено вже не повернувся...

Проте як це було пояснити собаці? Хаті щодня приходив до станції і до пізнього вечора терпляче чекав Уено. Ночувати собака йшов на ґанок професорського будинку. Знайомі спробували прилаштувати Хаті в іншу родину, але все було марно. Пес щоденно ходив на станцію, де чекав на свого улюбленого господаря. Місцеві торговці підготовували охлялого собаку, захоплюючись його вірністю. А залізничники сте-

жили за тим, аби Хаті, який став неодмінним атрибутом пристанційної площі, ніхто не ображав.

Про цю історію дізналася

вся Японія в 1932 році після публікації в одній із найбільших газет Токіо статті «Відданий старий пес чекає повернення свого господаря,

ДО РЕЧІ

Відомий скульптор Тору Андо виліпив Хаті в бронзі і 21 квітня 1934 року встановив пам'ятник перед станцією Сібуя, на відкритті якого був присутній і сам живий герой. Тоді на постаменті з'явився напис «Вірний собака Хатіко» (Хатіко — зменшувально-пестливе від Хаті). Копію скульптури Андо підніс імператорові. Як зазначає Вікіпедія, пам'ятник простояв у своєму первісному вигляді порівняно недовго. Почалася війна на Тихому океані, і в 1944 році бронзову статую забрали на металобрухт для військових потреб. А невдовзі під час чергового американського бомбардування загинув і сам скульптор.

Після закінчення війни місцеві підприємці звернулися до Такесі Андо, сина митця, з проханням відновити втрачений пам'ятник. Той сказав, що, пам'ятаючи творчість батька, зміг би виліпити фігуру із закритими очима. Однак чи то грошей не вистачило, чи то такі були вимоги замовлення, але новий пам'ятник виявився трохи меншим — 91 см у висоту замість 127 см для статуї і 162 см замість 180 для постаменту. Його відкриття відбулося 15 серпня 1948 року. З тих пір він став визначною пам'яткою Токіо — тут молоді люди призначають побачення.

Біля пам'ятника Хаті молоді люди призначають побачення.

“ Хідесабуру Уено назвав нового чотирилапого вихованця Хаті (японською — Восьмий), тому що це був його восьмий за рахунком пес.

який помер сім років тому». На станцію Сібуя стали приїжджати зацікавлені, щоб подивитися на надзвичайного собаку.

Хатіко приходив на станцію протягом дев'яти літ і десяти місяців — аж до своєї смерті 8 березня 1935-го. Мертвого одинадцятилітнього Хатіко знайшли на вулиці, неподалік від станції...

Звістка про смерть знаменитого собаки рознеслася досить швидко, і в країні був оголошений день жалоби! Кістки Хаті були поховані на токійському кладовищі Аояма в районі Мінато-ку, поруч із могилою його колишнього господаря. А зі шкіри зробили опудало, яке досі зберігається в Національному музеї науки.

Хочеш бути здоровим — обійми корову!

Це знизить стрес і зробить вас щасливішим

Погладити по спині, притиснутися (на фото) або навіть прилягти збоку — все це головні принципи коровотерапії, яка стає дедалі популярнішою в світі. Зародилася вона десять років тому в Голландії, а тепер у неї є вже чимало шанувальників у Швейцарії і США. Лікарі кажуть, що

такі ніжності добре впливають на психіку людини, знижують стрес і підвищують рівень окситоцину — гормону задоволення.

До слова, такі ж обійми радують і тварин. Якщо ж корові набридне — вона просто встане і піде. Але все одно — будьте обережнішими з «телячими ніжностями» — щоб, бува, тварина рогом не штрикнула чи копитом не буцнула.

Фото із сайту ukr.media

● ЖИТТЯ, ЯК СЕРІАЛ

Душею з Ніною, тілом – із Галиною

Різдвяна історія, яку треба читати будь-якої пори року

... Галина все поглядала у вікно. Стіл давно накритий, а його і досі немає. Святвечір. Вже й зоря зійшла. Кілька разів підходив син, заспокоював, просив, аби мама хоч цього року не плакала, але вона не могла. Чому? Чому він щороку повторює одне і те ж? За двадцять літ, прожитих із ним, повинна ніби й звикнути вже, але ж ні. Щоразу болить оце одвічне «Чому?»

Анна КОРОЛЬОВА

Він повернувся о дев'ятій. Змерз, але був щасливий. Розцілував сина і невістку, ніжно пригорнув дружину.

Ніби і не сталося нічого. Помолившись, сіли до столу. Запахну кутю, їсть з апетитом – здається, що й голодний, та всі ж знають, що ні, але кожен воліє мовчати. Навіть Галина, ковтаючи образ, усміхається.

Так завше зі Степаном. З першого дня вона для нього на другому місці. Кожнісіньке свято він спочатку із тією, іншою,

Лиш на одне він не зважився – розлучитися зі своєю Ніночкою.

а вже потім повертається дочекався. Сьогодні ж до своєї Галини. Хоч як Різдво! У нього вже все

З самого першого дня вона для нього на другому місці. Кожнісіньке свято він спочатку із тією, іншою, а вже потім повертається до своєї Галини.

боролась вона з тим, хоч як просила-молила – все залишається незмінним уже двадцять років поспіль.

А Степан ледь ранку

готово. Тихцем узяв свого заплічника і висковзнув з квартири. Знає, що Галина знову плакатиме, а син проситиме не ображати маму, але ось

це – святе для нього. Він скільки житиме – не зрадить.

Їхав на таксі через усе ще сонне місто. Перекладав нишком у велику хустку калача, цукерки і фрукти. Вони завше так робили з нею, ось і зараз.

Нарешті доїхав. Тут не по-святковому тихо. Пройшов тихцем, аби нікого і нічого не потривожити. Ось і його Ніночка зустрічає. Усміхається привітно і трошки сумно.

– З Різдвом, кохана! –

прошепотів обіймаючи. – А я тобі приніс святкового калача і вечерю.

Вона візьме, навіть не подякувавши. Постоїть трошки, похитуючись зі сторони в сторону, і знову піде до вікна, вже й забувши, що щось у руках тримає. Жіночка-доглядальниця усміхнеться, скаже, що у них все гаразд, і розповість, як пройшла ніч. Степан ще трохи посидить, поговорить із порожнечою, дивлячись на так само усміхнену дружину, і почне нехотя збиратись до іншого свого дому.

Він кохає її над своє життя. Навіть тоді, коли спеціалісти сказали, що надії на її одужання немає, він усе ще вірив. Ніяк у голові не вкладалось, що зовні все така ж гарна і здорова жінка може перетворитись на отаку безмовну істоту.

Був відчай. Заливався так, що світу білого не бачив. Саме тоді у тумані й напівсвідомості і з'явилась у його житті Галина. Вона понесла після першої ж ночі. Степан ніколи б не облишив свою кохану Ніну, але його батьки і батьки Галини наполягли. Лиш на одне він не зважився – розлучитися зі своєю Ніночкою.

Уже двадцять років так і живе: душею з Ніною, тілом – із Галиною. Виріс і одружився син. Сивина відкрила скроні, а він усе їздить і їздить до дружини. Прокидаючись щоранку, мріє, аби поруч була кохана, але ні – тільки Галя.

Через 19 років «Зубастик» попросив вибачення за божевільну зачіску

Виявляється, вона була... прикриттям

Легендарний бразильський нападник, дворазовий володар «Золотого м'яча» Роналдо з гумором згадав про стрижку, яку зробив під час Чемпіонату світу-2002. Тоді, як відомо, бразилець виголів голову, залишивши лише острівця волосся біля чола (на фото).

«Це жах! Я прошу вибачення у всіх матерів, які бачили, як їхні діти робили собі такі ж зачіски», – сказав Роналдо в інтерв'ю Sports Illustrated.

За його словами, перед півфіналом Мундіалу проти Туреччини він отримав пошкодження і за

день до матчу не хотів говорити про це з настирливими журналістами, тому вирішив переключити їхню увагу.

«І я зробив таку стрижку. Коли побачився з партнерами по команді, то запитав: «Подобається?». Вони відповіли: «Ні, це жахливо. Зголи це». Але журналісти побачили мою зачіску – і забули про травму», – розповів бразилець.

Наступного дня Роналдо забив гол, який вивів Бразилію у фінал, – 1:0, а у вирішальному матчі проти Німеччини він оформив дубль – 2:0, і «чарівники м'яча» стали п'ятиразовими чемпіонами світу. Потому, до речі, такого успіху не мали.

Фото із сайту fifa.com.

● ОСОБЛИВИЙ ВИПАДОК

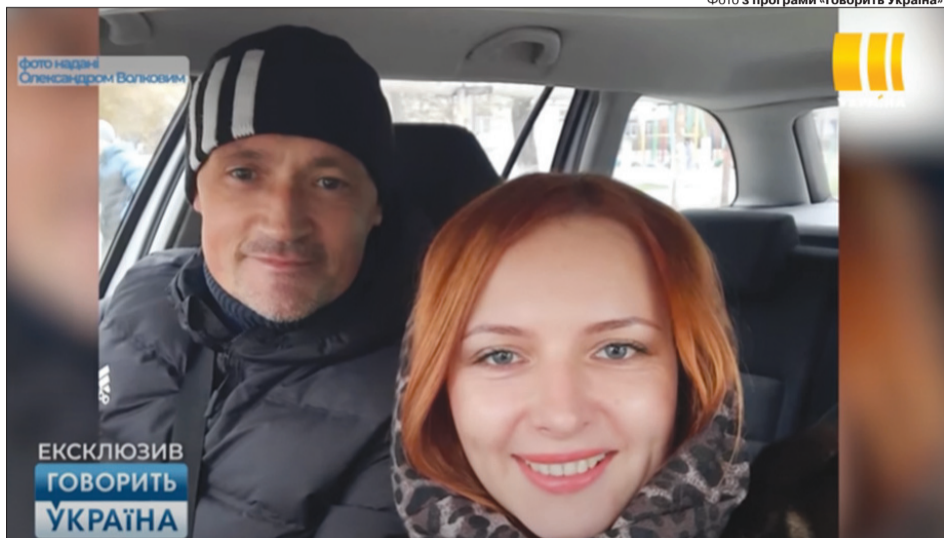

Фото з програми «Говорить Україна».

Кажуть, він її кохав понад усе.

Покликав кохану заміж і... застрелив

Закінчення.
Початок на с. 2

Тетяна МЕЛЬНИК

Познайомилися вони, коли Дмитро виходив, а Тетяна заходила в маршрутку. Чоловік вмить підняв із землі якийсь папірець і поклав її у кишеню, сказавши, що вона щось згубила. Там був написаний його номер телефону. Згодом жінка подзвонила Дімі, вони почали зустрічатися. Через пів року чоловік запропонував жити разом, і Таня з двома дітьми переїхала до нього.

Жінка працювала дитячим інструктором з плавання, а її співмешканець — начальником охорони. Перша дружина Дмитра померла від раку. Із Тетяною чоловік отримав другий шанс на щастя. Як сказала його мама, вона була для нього сонцем і дзвіночком.

На захист Дмитра стала й мама Тетяни, яка теж не ві-

рить, що він міг скривдити її доньку, адже вони дуже добре жили. «Він з неї пилінки здував», — розповіла пані Ніла.

Зброю Дмитро придбав для захисту десь за місяць до трагедії. Того дня він показував кумові, як вставляти патрони. До кімнати зайшла Тетяна, і коли він відводив рушницю — пролунав випадковий фатальний постріл. Найстрашніше, що в цей момент у сусідній кімнаті перебував менший хлопчик, старший — вибіг у магазин, а коли повернувся, мама вже стекла кров'ю.

Навиків поведінки зі зброєю Дмитро не мав. Купив її буцімто для захисту сім'ї. Того дня з цієї рушниці здійснили перший і останній постріл. Товариші Дмитра припускають, що він міг

переплутати бойові патрони з навчальними.

Нині чоловік перебуває в слідчому ізоляторі. Він досі не може оговтатися від скоєного, просить пробачення у мами і дітей Тані та каже, що житиме тепер тільки заради них.

P.S. Незадовго до трагедії з Тетяною стався нещасний випадок, який вважають поганою прикметою. Жінка впала на скляну банку і дуже порізала руку. На рану наклали 7 швів. Її мама десь чула, що, коли порушується лінія життя на долоні, людина невдовзі помре...

За матеріалами «Говорить Україна» та поліції Дніпропетровської області.

● І СМІХ, І ГРІХ

«Ми — на ставок москаликів ловити, а жінки на город — колорадів травити!»

Закінчення.
Початок на с. 12

Мирослава СИДОР

Наш младшенькій Стасік сидів на траві возле собачей будки і кормил Гітлера той оладкой, которую ему дала хазяйка. Людка гордо заявила: «Моя школа. Правильно, сина». Но тут Стасік начал следующую оладку кушать сам. Гітлер облизал Стасіку морду і стал перед ним на задні лапки. Ми так і нічево не поняли, как нас вывела із размишленій следующая картина: старшенькая наша, десятилетняя Тоня, начала помогать хазяйке накрывать на стол в беседке возле дома. «Предательница», — подумал я.

І тут хазяїн проізнось: «Ну, дорога наша східна родино, чим хата багата! Сідайте, до столу, спожиймо, що Бог послав. Почувайтесь, як дома!» «Ну, да! — подумал я. — Якби я пачувался як дома, то тут уже давно би апалченци біли!»

Бог в ето утро послал оладки с яблок, сирнічки с творога, кофе з молоком, бутерброди с колбасой і сиром, яшіницю с ветчиной і компот із чьорной смородіни. Ми покушали. І тут хазяїн каже: «Ми зараз з тобою, Вадім, підемо на ставок москаликів ловити. А Людка твоя хай іде з мою Марійкою на город колорадів травити! Бо в тому році їх

розвелось як ніколи!» І тут Людка дрожачими пальцями полізла у бюстгальтер, винула георгієвскую ленту і гордо прицепила на грудь. Марійка на нейо взглянула і каже: «Ти, Люда, не на параді. А колоради ваші там на Сході так жеруть нашу землю, як тут колорадські жуки бульбу. Не буде врожаю — не буде з чого жити. Не буде землі — не буде де жити! А ми, от бачиш, як живемо?» — і показала на свою віллу. «І бачиш — які врожаї маємо?» — і показала на стол. У нас тут, у бандерівців у неволі хіба скотина живе. І то — тричі на день кормимо. І Хосе Альберто на цепу сидить (і головой ківнула на Гітлера, а тот, услышав свойо імя, радосно гавкнул і завіял хвостом)... Так-от, — продолжила Марійка, — ми його на цеп посадили, тільки, коли вас запросили. Знали — що з дітьми. Боятися будуть. Та схоже — не боятся. Треба пса з ланцюга зняти». І тут гусі вдруг: «Га-га-га-га-га!»

І шо-то мені так не по себе стало. У меня дома тока кошка біла ... да і та загуляла. А шо ей у нас жить? Корови нема, ... магазинное молоко — не вкусное. На огороде моя Людка біла в последней раз, когда ко мне через окно лазіла, огородами пробіраєсь. Так ето ещю до свадьбы било...

І такая меня таска взяла. Сволочи ви всьо-такі, бандеровці. Умеете человека без обід до слъоз довести!».

Фото із сайту tabloidpravda.com.ua.

Сергій Бабкін зрадив дружині... з понад сотнею жінок

Але Сніжана пробачила йому

Виявляється, за перші три роки шлюбу з акторкою-танцівницею Сніжаною (обоє на фото) чоловік мав інтимні стосунки з більш як сотнею інших жінок. І дізналася про це законна дружина завдяки сну. Сніжані тоді намарився голий Сергій, а навколо нього безліч нафарбованих ляльок. Вона запитала, чи він зраджував їй. І Сергій зізнався, що було... більше сотні жінок.

«...Я так жив ДО... І потім погнав за інерцією, оскільки змінювати звичку — це здавалося страшно, — розповів Сергій виданню obozrevatel.com, наголосивши: — Щоби змінити звичне життя, треба мати величезну сміливість, а в цьому мені допомогла Сніжана. Вона — мій Янгол, мій маяк! Я кардинально змінив своє життя».

Після цього стосунки в парі налагодилися, вони тепер завжди разом їздять на гастролях, у них народилась друга дитина: після доньки Веселини на світ з'явився син Єлисей.

● НА ПОВОРОТАХ ДОЛІ

«До ворожок піду, Івасю, бо причарувала вона тебе...»

Закінчення.
Початок на с. 2

Ольга ЧОРНА

...Івась не втаїв від Віри розмови з матір'ю. Молода жінка посмутніла: материнські прокльони біду приносять.

– Івасю, знайди собі дівчину, одружися. Живи спокійно. Заради нашого кохання.

– А ти?

– Пересумую, перетужу, переплачу...

– В Ангелінки повинен бути тато.

– Він є. На небесах.

– Ні, не залишу вас. Бо люблю...

...Іванова мати ходила по ворожках і ворожбитих. Підливала синові у страви різні настої. Шепотіла заклинання. І прокльони Віри посилала. Гріх не міг її спинити...

– Та нехай уже вони сходяться і живуть, – мовив дружині Іванів батько. – Може, то доля його.

– Ні! – вигукнула, мов навіжена.

– Чого ти така затята, жінко?

– Бо я своєму синові щастя бажаю. І вдові не віддам. Якщо жити з нею, то хай краще...

Чоловік не дослухав. Забрався з хати...

...Коли потруїлись Вірині кури, подумала: всяке буває, наїлися чогось. А коли вночі побити вікно, злякалася. Не так за себе, як за доньку. Ще й почала

Фото із сайту klipartz.com.

**Поїхала з села і його
душу з собою
забрала. Ходить,
як привид.**

знаходити під порогом жмутки сухого зілля, воду каламутну в слюїчках... Здогадувалася, чиїх рук справа. Вкотре просила Івана не приходити. А він і слухати не хотів. Казав, пора по обручки до міста їхати. А потім у Віри

«Він і далі ходив на місце колишніх побачень...»

згоріла копиця соломи. Добре, що стояла поодаль від хати. І вітру не було.

Невдовзі після цього Віри в селі не стало. Віддала свої нехитрі пожитки сусідці, яка вдови не цуралася і дитину часом гляділа. Зібрала на світанку доньку й подалася невідь-куди.

Іванова мати полегшено зітхнула. Таки правду ворожки казали: не будуть вони разом. Думала, пора нараяти синові гарну дівку. От Леся Грицькова не раз розпитувала про Івася. Аптекаркою працює. Батьки заможні...

...Іван стукав у зачинені двері Віриної хати. Заглядав у вікна. Пустка. І в його душі оселилася порожнеча. Пізно ввечері пішов до старої яблуні. Очікував дива: може, Віра повернеться. Вдивлявся у темні силуети. Вони були нерухомі. Його кохання стало міражем, кохана – згубою...

– Що ж та... з моїм сином зробила? – нетямилась Іванова

мати. – Поїхала з села і його душу з собою забрала. Ходить, як привид. Скоро під тим деревом ночувати буде.

– А ти й далі до ворожок бігай, – скипів чоловік. – Може, то не Віра, а ти начудила? Вперта, як осел. Загубиш сина. Потім на себе нарікати будеш. Казав, хай сходяться і живуть...

– Не треба мені такого життя!

...Іван у парубках посивів.

Він і далі ходив на місце колишніх побачень. Одні в селі вважали його дивним, інші – нездоровим. Бо годі в похмурому, вічно заглибленому у свої думки чоловікові впізнати коліса вродливого веселого хлопця...

Віри в селі так ніхто більше й не бачив. Хата осіла, облупилася. Подвір'я заросло бур'янами. І якщо на інші сільські пустки хтось лакомився, ночами тихенько щось звідти виносив, то Віриного обійстя не чіпали. Остерігалися. Може, й справді, як і її баба, відьмою була і забрала Іванову душу з собою? Неспроста ж він так змінився. Непритомним став...

...Пішов поголос, наче бачили жіночу постать біля яблуні.

– Хтозна, може Віра потай зустрічалася з Іваном, – гадали у селі.

– Та ні, якби він її побачив, йому би в очах розвиднілося. А то ходить, як тинь.

– Кажуть, чули чи то шепіт, чи то хтось схлипував під яблунею.

– Певно, п'яний Льонька повертався навпростець із сусіднього села та сам із собою балакав. Він часом під яблунею то перепочиває, то допиває...

Дійшли ті чутки до Івана. Пізно ввечері, коли батьки полягали спати, дістався через сніги до яблуні. Холодно було. Мороз припікав. Присів під деревом. І спогади присіли поруч. Потепліло...

Наступного дня знайшли Івана, схиленого на яблуню. От тільки душі його вже тут не було...

Стару яблуню почали називати вдовиною...

Наш YouTube-канал

Наш Telegram-канал

НОМЕР ЕФЕКТИВНОЇ РЕКЛАМИ
050 994 9907НЕЙМОВІРНІ ІСТОРІЇ І ЛЮДСЬКІ ДОЛІ
Читанка
ДЛЯ ВСІХМісячник
«Читанка для всіх»
www.volyn.com.uaЗасновник: Товариство з обмеженою відповідальністю «Газета «Волинь»
Головний редактор і відповідальний за випуск
ЗГОРАНЕЦЬ Олександр Олександрович
Зареєстрована 31 серпня 2018 року.
Набрана і зверстана в комп'ютерному центрі газети «Волинь-нова»Адреса редакції і видавця:
43025, м. Луцьк, просп. Волі, 13E-mail: chytanka77@gmail.com,
reklama.volyn@gmail.comТелефонуйте: у приймально – (0332) 72-38-94,
з питань реклами – (0332)77-07-70,
приватних оголошень – (0332)72-39-32,
розповсюдження – (0332)72-38-94.ТзОВ «Газета «Волинь» п/р UA2030344000002600805520122
КБ «ПриватБанк», МФО 303440 ЄДРПОУ 02471695Друк офсетний. Обсяг – 12 сторінок формату В-4.
Передплатні індекси: 97847, 60313, 60780.
Реєстраційний номер. Серія КВ №23544-13384Р
Віддруковано: Поліграфічне видавництво
«А-Прінт» ТОВ «Дім», м. Тернопіль.
Тел.: (0352)52-27-37, (067) 352-18-51,
сайт www.a-print.com.ua

Тираж згідно із замовленням. Замовлення № 518

● І СМІХ, І ГРІХ

«Ми — на ставок москаликів ловити, а жінки на город — колорадів травити!»

Монолог біженця, переселеного на Западенину (майже за Орвеллом)

«Ну, я попал. Я так попал, що і в кошмарном сні представити не мог. Мене і моєї семье сказали, що нас переселяють у Сокольнікі. Так ми ж обрадовалися, що ето у Москву. А то оказывається — Сокільники... под Львовом. Не... ну мене, патріота Новоросії, настоящего мужика — у Львов — гнездо фашизма і голубого разврата!!! Онї же 100 г не выпьют без крика «Будьмо. Гей!» І поют прї етом «Гей, наливайте повнії чари!» Ненавідел етїх бендеровцов усю свою сознательную жізнь

Мирослава СИДОР

Іхня фашистская фанатичность пределов не імеет. Но то, что я увїдел здесь — ето даже в НКВД прїдумать не могли. Іхній месний мїлліонер предложил нам свой дом. А сам каже: «Ми з жінкой у летней кухне поживїом!» У йОго — віла у два етажа. Шість комнат. У каждой комнате — разніе картїни. У гостїнной — ікони і большой партрет Шевченка. І усю — у вишиваних полотенцах. Це у жон месних мїлліонеров так прїнято отдыхать: корову подоїла, свинюшку накормила, птиці насипала, грядкі пополола — і прїкоснуться к прекрасному — вишивать!

Сарай со скотїной на 10 метров! Не сарай — а хверма! Собака на цепу — Гїтлер викапаний! Только ми у двор вошли — а он сразу лапу поднял і как залаеть: «Зїк хай! Зїк хай! Зїк хай!» Жена моя за сердце схватїлася. Детї заплакали. А хазяйка їздеваться начала: «Та чого ви настрашіліся? Він же вам лапку подає». Я скріп-

«Вопшем — тут бендеровци усї!»

нул зубами і молча продолжил оглядывать месность.

У сараї — трї свинюшкі

трас! Іх у хазяїна штук с 15. От, представляете картїну — стадо індюков по двору ходе і ето... ну...

Она: «Я вам молочка праженого принесла». Людка моя іспугано: «Слишал? Молочка зараженого. І даже не скривает, мразь бендеровская».

размером у «запорожец» мого дядї Міті. Две карови. Так іх, сволочі, по-їмпортному зовуть. Не шоп Бурьонка чи Зорька. Одну назвали — Бейжа, а другу — Хуанїта.

Домашньої птиці — усенька, яка есть у природе. У п'ять часов утра уже всю орьоть — жрать просїться. Но самый протівний — ето петух.

Він вискає на забор і поїють сразу по-бандеровскї: «Слава Украї-ї-ї-ні!» Псіна фашистская... вилазить із будкі і тут же лаеть: «Смерть ворогам!»

Но са-а-аміе отвратїтельние — ето індюкі! Ето — месніе уль-

вопшем — ви понялі, да? «Путін — Лоло!!! Ла-ла-ла-ла-ла-ла-ла!»... А гусї!!! А гусї... ето вашЕ — не птица. Ето — скатїна в перьях! Как только песню індюков услышат — сразу «Га-га-га-га». Вопшем — тут бендеровци усї!

Ну, ми понялі, шо папалї. А деваться некуда. Ляглі спать. Нам предлагалї спальню на втором етаже. Но ми отказались. Еслі резать начнут — шо нам в окно со второго етажа прїгать? На дверную ручку Людка повїсила погрешку нашего младшенького. Тїпа — сїгналізация! Спать стали поочерьодно: два часа —

Людка, два часа — я. Намучалїся — жуть. Утром петух прокрїчал фашистскую крїчалку, і ми начали ждать, кагда бендеровці над нами їздеваться начнут.

І такі началось. Жена хазяїна у 6 часов начала стучаться у нашу спальню.

Я спрашиваю: «Чьо нада?» Она: «Я вам молочка праженого принесла». Людка моя іспугано: «Слишал? Молочка зараженого. І даже не скривает, мразь бендеровская». Сама бистро вскочїла, руку за дверї протянула, кувшин з молоком взяла і дверь бистро закрыла.

Молоко у коров породы Бендеровская імеет особенно прїятный аромат. Очень апетїтно-провокативний. І детї тут же закрїчали: «Хочю молока, хочю молока». Но інстїнтк матерї прїзвозмог всю. Людка открыла окно і вїліла молоко на землю. Сбежалїа две хазяїскїе кошки і третья соседская. Вїлакали молоко без остатка і ляглі на сонце отдыхать.

Ми с Людкой висунуліся в окно наблюдать, как онї в мученїях будут умїрять. Но кошки умїрять не собїрались. А нам от голода живот свело. Пока ми, голодние, наблюдали за ситими бендеровскїми кошками, детї, сняв погрешку, пошлі гулять во двор. Хазяйка дала їм каждому по трї оладкі в ручку. І окрїкнула нас к завтраку. Вїшли і ми во двор... і замерлі...

Закїчення на с. 10

● УСМІШКИ З КОНВЕРТА

Роботящий

Михайло ЛУЦЮК

— Чоловік тобі, Варваро, Попавсь не ледащий. Аж до вечора працює, Ото роботящий!

— Так, працює він багато, — Погодилась Варка, — Вчора навіть увї сні Кликав секретарку.

Помилился

— Ви танцюете? — питає В Раї Славко Шпак. Та до нього посміхнулася, Відказує: — Так.

— Отакої, — переглянувсь Славко з своїм кумом, — Я було подумав зразу, Що це вас б'є струмом.

с. Михлин Луцького району Волинської області.

СМІХОТЕРАПІЯ

:) :) :)
— Сину мїй, зїзнайся, чи згрїшив ти коли-небудь із замїжними жїнками?

— Так, отче, але вони після того казали: «Дай Боже тобі здоров'я!»

:) :) :)

У 110-лїтнього чоловіка запїтують:

— Як вам вдалося стїльки прожити? Напевно, не пили, не курили?

— Так, і це також. Але головне — я запїзнився на «Титанїк».

:) :) :)

— Вїйшла ввечерї, аби винести смїття. Якийсь хлопець вирвав пакет із рук та втїк. Не встигла навїть і подякувати...

:) :) :)

У відділі спїдньої бїлизни чоловік звертається до продавчинї:

— Покажіть менї, будь ласка, бюстгальтери 58-го розміру.

— Таких не буває.

— Не може бути, я мїряв своїм капелюхом — 58-й розмір.